

bør da ikke glemmes, at der fra anden, særlig den grundtvigske Side ogsaa er advaret stærkt imod at overanstrenges den mandlige Ungdom i de tilsvarende Aar og derimod tilraadet hellere at udsætte Dannelsens Afslutning til en senere Alder.

Paa Spørgsmaalet om Kvindens *Deltagelse i det offentlige Liv* skal jeg ikke her gaa videre ind, da der forhaabenlig vil blive Lejlighed for mig i en nær Fremtid paa andet Sted og udførligere, end her var muligt, til at udvikle, hvad jeg derom har at sige. Kun vil jeg tillade mig at bemærke, at naar Pastor S. til Støtte for sin Optattelse fremhæver, at Kvinderne for at opnaa politiske Rettigheder ogsaa bør underkastes Værnepligt, da forekommer dette mig at være en tarvelig Vittighed, da det jo er en Kjendsgjerning, at Tusender af unge Mænd hvert Aar fritages for Værnepligt som ubrugbare til Krigstjeneste, uden at de derfor miste en eneste af deres borgerlige eller politiske Rettigheder. Desuden maa det vel huskes, at Kvindekjønnets udfører en anden, fuldt saa vigtig og ligesaa farlig Pligt som Værnepligten, nemlig den at føde til Verden alle de Drenge, der senere skulle blive Soldater. Det forekommer mig ogsaa lidet konsekvent og ikke meget taknemmeligt, naar man, som Pastor S. siger (S. 227), »bygger sit bedste Haab for Menighedslivets Fremtids-Udvikling paa en rigere Anvendelse af de kvindelige Evner«, at man da samtidig vil nægte Kvinden Adgang til ellers at gjøre sin Stemme gjældende i det offentlige Liv. Og maa det ikke kaldes saare uforstandigt, naar man i en Tid, da Fritænkeriet udbreder sig, vil torsmaa den Støtte, Kristendommens Sag kunde have af de kristne Kvinders Iver, og hvorfor? Fordi man har vænnet sig til at fortolke Paulus's Forbud (1ste Brev til Korinthierne, 12 Kap. 24—25 V.), imod, at Kvinder maa tale i Menighedens Forsamling — thi andet taler Apostelen ikke om, og andet kunde han under de daværende Forhold ikke tænke paa — som gjældende Kvinders Optræden i alle Slags Forsamlinger. For mig er det utvivlsomt, at den ringe Interesse, de fleste franske Radikale nære for Kvindens Valgret, nærmest skriver sig fra Frykten for, at den fortrinsvis vilde styrke den katholske Kirkes Indflydelse. Det er maaske af lignende Grunde, at saa mange engelske Præster — ogsaa af Høj Kirkens — støtte Bestræbelserne for at udvirke politisk Valgret for Kvinderne, ligesom de alt i en